

«ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΙ ΑΝΤΙΛΑΛΟΙ»

Εβδομαδιαία έκδοση του Ιερού Ναού
Αγίων Αποστόλων Πέτρου & Παύλου Πεύκης
Τηλ. 2108027738, E-mail: agioi.apostoloi@gmail.com
www.agioiapistoloi.gr

ΚΥΡΙΑΚΗ 14 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 2022. Θ' ΜΑΤΘΑΙΟΥ

*Προεόρτια της Κοιμήσεως της Υπε-
ραγίας Θεοτόκου.*

Μιχαίου του προφήτου.
έτος 15^ο Τεύχος 663

ΚΥΡΙΑΚΗ Θ' ΜΑΤΘΑΙΟΥ (Ματθ.14,22-35)

Υπό Δημητρίου Φαραστέλη- θεολόγου

« ...ευθέως δε ελάλησεν αυτοίς
ο Ιησούς λέγων, θαρσείτε, εγώ
εμί , φοβείσθε» (Ματθ.14,24)

Ακούσαμε σήμερα από το Ευαγ-
γέλιο μια πολύ διδακτική περι-
κοπή. Ο Κύριος Ιησούς Χριστός είπε
στους μαθητές Του να μούνε σε
ένα ψαροκάικο και να περάσουν
στην απέναντι όχθη της λίμνης Γεν-
νησαρέτ. Αυτοί υπάκουσαν, αλλά

όταν βρέθηκαν στη μέση και στα ανοιχτά της λίμνης έπιασε μια δυνατή
τρικυμία. Φοβήθηκαν πολύ και πίστευαν ότι θα πνιγούν. Τη στιγμή ε-
κείνη που βρίσκονταν σε κατάσταση φόβου και αγωνίας παλεύοντας
με τα κύματα , είδαν ξαφνικά απέναντί τους τον Κύριο να περιπατεί
πάνω στα αφρισμένα κύματα. Ταράχτηκαν και ταυτόχρονα ηρέμησαν.
Κατάλαβαν πως Εκείνος που τους πλησίαζε ήταν όχι ένας αδύναμος
άνθρωπος, όπως αυτοί, αλλά ο Κύριος ολόκληρου του κόσμου. Κατά-
λαβαν ότι ο Κύριος ήταν κοντά τους , που είχε τα πόδια Του « υποπό-
διον των ποδών του», ολόκληρη την επαναστατημένη φύση, ολόκληρο

το σύμπαν. Ο Κύριος που κατάλαβε το φόβο τους και τον πανικό τους, τους απηύθυνε μια ενθαρρυντική φράση: «**θαρσείτε, εγώ ειμί, μη φοβείσθε**» είναι μια υπόσχεση του Χριστού σε κάθε πιστό μέλος της Εκκλησίας Του.

Είναι πολλά τα εμπόδια που αντιμετωπίζουμε στη ζωή μας, πάρα πολλές οι δυσκολίες που συναντάμε, πολλές οι θλίψεις και οι πικρίες, που δοκιμάζουν την ψυχική μας ηρεμία. Πώς μπορούμε να ανταπεξέλθουμε σε όλα αυτά; Ποιο είναι το εφόδιο με το οποίο θα πρέπει να είμαστε οπλισμένοι; Αυτό είναι το **θάρρος**. Ακριβώς αυτό συνιστά σήμερα στην ευαγγελική περικοπή που ακούσαμε ο Κύριος προς τους μαθητές Του και διαχρονικά σε όλους εμάς τους χριστιανούς: «**θαρσείτε, εγώ ειμί μη φοβείσθε**», δηλαδή έχετε θάρρος, εγώ είμαι μη φοβάστε.

Η αποθάρρυνση είναι υποτίμηση και περιφρόνηση του εαυτού μας. Είναι άρνηση και απόρριψη της προσφερόμενης δύναμης του Θεού.: «**ου γάρ έδωκεν υμίν ο θεός πνεύμα δειλίας, αλλά δυνάμεως**» (Τιμ.Β΄, 1-7) μας λέγει ο απόστολος Παύλος. Όταν ατονεί η εμπιστοσύνη στην αλήθεια του Ευαγγελίου, η σχέση μας με το Χριστό ψυχραίνεται επικίνδυνα και απειλείται να διαλυθεί.

Μια τέτοια αποθάρρυνση βίωσε κι ο Πέτρος σήμερα. «**αποκριθείς δε ο Πέτρος είπε, Κύριε ει συ εί κέλευσόν με προς σε ελθείν επί τα ύδατα**»(Ματθ.14,28). Πράγματι ο Πέτρος κατέβηκε από το πλοίο και περπάτησε επί των κυμάτων, αφού ο Κύριος του είπε «**ο δε είπεν, ελθέ**»(Ματθ.14,29). Αναμφισβήτητα ο Πέτρος βιώνει ένα προσωπικό θαύμα, περπατά επάνω στα κύματα της θάλασσας, μετά την προτροπή του Κυρίου. Όμως προς στιγμή από τον τολμηρό μαθητή περνά ο λογισμός ότι δε θα τα καταφέρει, θα βουλιάξει και ίσως πνιγεί. Τότε αρχίζει να βυθίζεται μέσα στο νερό. Δεν ολιγοπιστεί για το θαυμαστό περίπατο πάνω στα κύματα, ολιγοπιστεί για τη σωτηρία του τη στιγμή εκείνη από το Χριστό. Αυτό που χάνει ο Πέτρος είναι η εμπιστοσύνη του προς το Σωτήρα, η πίστη ότι Εκείνος αδυνατεί να τον διατηρήσει στην επιφάνεια του νερού. Φοβήθηκε τόσο πολύ και απελπισμένος «**έκραξε λέγων Κύριε σώσον με**»(Ματθ.14,30). Τότε ο Χριστός έτεινε το χέρι Του και τον έπιασε λέγοντάς του: «**ολιγόπιστε εις τί εδίστασας;**»(Ματθ.14,31). Η επιτίμησή Του και προς εμάς, οι οποίοι δεν είμαστε σε θέση να αντιληφθούμε την παρουσία Του μέσου των περιστάσεων του καθενός από εμάς στη ζωή του. Φοβόμαστε, αποθαρρυνόμαστε, δειλιάζουμε,

δεν έχουμε το θάρρος κατά νου προς τη μοναδική γλυκιά μορφή Του, η οποία διασώζει και προλαβαίνει τις συμφορές της ζωής.

Όσο λιγότερο συνειδητοποιούμε την παρουσία του Κυρίου κοντά μας και όσο αμφιβάλλουμε για τη δύναμή Του, τόσο πιο πολύ είμαστε εκτεθειμένοι στους φόβους, στους κινδύνους και τις απειλές που ταράζουν την ύπαρξή μας.

Οι άνθρωποι απορροφημένοι από τις εξωτερικές συνθήκες και δυσκολίες ξοδεύουμε πολύ χρόνο για να αναλύουμε τα προβλήματα της ζωής μας. Ο Πέτρος στην κρίσιμη και οριακή στιγμή του κινδύνου αυθόρμητα φωνάζει: «Κύριε σώσον με». Αυτή ακριβώς η κραυγή συμπυκνώνει το βαθύ βίωμα της συντριβής και της εμπιστοσύνης. Ο Κύριος όμως μας λέγει: « **Θαρσείτε, εγώ ειμί, μη φοβείσθε**», πιστέψετε στη θεία εξουσία μου και θα αποκτήσετε απέραντο θάρρος για την αντιμετώπιση των παντοίων δυσμενών σημερινών συνθηκών της ζωής μας.

«Θαρσείτε» μια λέξη κλειδί για την επιβίωσή μας. Θάρρος, λοιπόν, κατά την υπόδειξη του Κυρίου χρειαζόμαστε σε κάθε βήμα μας στη ζωή. Θάρρος είναι η δύναμη και η αφοβία της ψυχής, η τόλμη ενώπιον των κινδύνων, η σταθερότητα του φρονήματος μπροστά στη σύγχυση και την αβεβαιότητα. Το θάρρος δεν αποτελεί απλά ένα φυσικό ψυχικό προτέρημα. Είναι πάνω απ' όλα ένα δώρο και χάρισμα του Θεού. Εδώ χρειάζεται προσοχή, γιατί άλλο πράγμα το θάρρος και η ευψυχία και άλλο το θράσος και η αναίδεια, άλλο πράγμα και άλλο η σατανική αυτοπεποίθηση, ο κομπασμός και η οίηση, προϊόντα του επάρατου εγωισμού.

Ο αληθινός χριστιανός « **πέποιθεν επί τω Κυρίω**», λέγει ο ψαλμωδός, και όχι στον εαυτό του, γι' αυτό και προστρέχει με τη θερμή προσευχή του στη βοήθεια του Θεού. Φωνάζει κι αυτός προς τον Ιησού, ότι ακούμε να κραυγάζει σήμερα ο απόστολος Πέτρος την ώρα της φοβερής τρικυμίας: « **Κύριε, σώσον με**». Η εικόνα της σφοδρής τρικυμίας και της δεινής θέσης του μικρού ψαροκάικου των μαθητών του Κυρίου, που μας περιγράφει ο Ματθαίος έχει, αδελφοί μου, κι έναν συμβολικό χαρακτήρα. Απεικονίζει τη ζωή μας, η οποία συχνά αναστατώνεται από ποικίλες δοκιμασίες και θλίψεις. Όπως τα αφρισμένα κύματα της Γεννησαρέτ απειλούσαν το πλοiάριο των μαθητών, έτσι και οι πειρασμοί και οι αντιξοότητες της ζωής απειλούν να καταποντίσουν στον πόνο και την απελπισία το αδύναμο πλοiάριο της υπάρξεώς μας.

Δυστυχώς η χριστιανική μας ζωή συχνά συνυφαίνεται με τη θλίψη και το διωγμό. Αυτό το προείπε κι ο Χριστός: « **εν το κόσμω τούτω θλίψιν έξετε**» (Ιω.16,33). Η θλίψη όμως που υποφέρουμε ως χριστιανοί μας αναδεικνύει κοινωνούς των παθών του Χριστού. Η θλίψη είναι κλήρος του ανθρώπου και ο διωγμός το τίμημα της ευσέβειας. Γι' αυτόν τον λόγο έχουμε ανάγκη από το θάρρος στον αγώνα μας για τη ζωή και στην προσπάθεια για τη κατάκτηση της χριστιανικής τελειότητας. Ο άνθρωπος παλεύει για τη νίκη ή την ήττα, νικά ή νικιέται. Νικά όταν είναι οπλισμένος με θάρρος, νικιέται όταν αφεθεί να τον καταλάβει η αποθάρρυνση, ο φόβος, η απελπισία και η ολιγοπιστία.

Ας μάθουμε, λοιπόν, να μη βλέπουμε μόνο τα στοιχεία της φύσης, την κακία των ανθρώπων, τις δυσκολίες της ζωής, τις αρρώστιες και τις περιπέτειες, αλλά να έχουμε μπροστά μας πάντοτε τη δύναμη του Χριστού. Να στερεώνουμε τη ζωή μας πάνω στην πίστη στο Χριστό και στη δύναμη του λόγου Του. Τότε θα αποκτήσουμε θάρρος στη χριστιανική ζωή μας, ως ζωντανή ελπίδα, όταν αποθέσουμε την ελπίδα στο Θεό, όταν η ελπίδα στηρίζεται στη χάρη του Θεού, τότε δεν υπάρχει αποθάρρυνση. Θάρρος ακόμη αποκτάμε, ως σταθερότητα στην εκπλήρωση του χριστιανικού μας χρέους. Ο πιστός που διαθέτει ψυχικό θάρρος δεν παρασύρεται από το πνεύμα του κόσμου, δεν παγιδεύεται από ψευτοδιλήμματα, που προβάλλουν όσοι δημαγωγούν ή παραπληροφορούν, δεν εγκαταλείπει τη σκοπιά του χριστιανικού χρέους. Αντίθετα παραμένει ακλόνητα σταθερός και αμετακίνητος στην πίστη του προς το Χριστό.

Το θάρρος με το οποίο αγωνίζεται ο πιστός για νικήσει τους διάφορους πειρασμούς τον οπλίζει και η υπομονή, και ενώ δοκιμάζεται και υποφέρει εξαιτίας των αντιξοοτήτων της ζωής, μένει γαλήνιος και ατάραχος. Το θάρρος του χριστιανού προέρχεται από το βαθμό της πίστης του. Η πίστη δεν είναι θέμα γονιδίων, δεν είναι φυσικό χάρισμα, αλλά αρετή και συνεχής αγώνας. Θέλεις; Πιστεύεις; Αγωνίζεσαι, αποκτάς ταπεινωση και θάρρος. « **θαρσεείτε**» λοιπόν, αδελφοί μου, μη φοβάστε, ο Κύριος είναι πάντα δίπλα μας, ο Κύριος είναι μέσα μας φωλιασμένος στις καρδιές μας, αρκεί εμείς να ζούμε την παρουσία Του. Να προστρέχουμε στη βοήθειά Του, να αγωνιζόμαστε με θάρρος, που Εκείνος χαρίζει στους πιστούς Του. Όσο θα διαρκεί « **το σχήμα του κόσμου τούτου**» (Α΄ κορ.7,31) οι χριστιανοί αναπόφευκτα θα δοκιμάζουμε θλίψεις και πειρασμούς, αλλά ας μη απελπιζόμαστε, ας μη χάνουμε το θάρρος μας. Γι' αυτό, όπως ο Δαβίδ, ας τον παρακαλούμε θερμά « **δος μοι ημίν βοήθειαν εκ θλίψεως**» (Ψαλμ.59,13). **ΑΜΗΝ.**